

Věřící ze zvyku.

Lidem je nápadné, že označují tak často neomezenou vládu rozumu a velkou duchovní lenost jako původ zla. Je to však nutné, protože obě tyto vlastnosti jsou nerozlučně spojeny a lze je označiti jako východisko mnohých zel, ba dokonce jako **vlastní**, Světlu nepřátelskou příčinu zanedbanosti a pádu vyvinutých.

Světlu nepřátelskou, protože zdržuje od poznání všech událostí a pomocí ze Světla; protože k zemi připoutaný rozum, domůže-li se nadvlády, jako první zvrtné působení odřízne spojení s možnostmi poznání Světla. Tím jest lidský duch, vyčkávající svého vývoje v hrubohmotné schráně, **spoután** touto schránou, jež mu měla sloužit.

Tento děj jest ve svém, zcela podle zákonů stvoření vyvolaném účinku něco tak strašného, co si člověk asi sotva dovede správně představit. Kdyby mohl, musel by se strachem sám v sobě zhroutiti.

Je to právě **proto** zvlášť strašné, protože se vše **musí** vyvíjet k zániku. Nemůže vůbec jinak od té doby, kdy duch pozemského člověka svým rouhavým chtěním proti nejsvětější vůli Boží **dal svému vlastnímu vývoji falešný směr**. Tento směr formuje všechny bědy pod tlakem samočinných zákonů tohoto stvoření, jichž působení si člověk sám znemožnil poznati.

V dokonale běžícím soukolí nádherného díla Božího přeložil lehkomyšlným násilím výhybku a to tak, že další jízda **jeho** osudového vlaku musí nevyhnutelně vésti k vykolejení.

A tato událost, jež v první řadě zasáhne pozemské lidstvo, ohrožuje při tom značnou měrou současně také jeho okolí, na vině nezúčastněné. Toto okolí muselo již od počátku lidského pochybení trpět a bylo zdržováno od vývoje.

Jen si sami v klidu rozvažte, co to znamená, když nástroj, rozum, který byl Tvůrcem každému duchu pozemského člověka dán jako milostivá pomoc k potřebnému **vývoji** v hrubé hmotnosti, v opaku k svému úkolu ještě rdousí ducha, aby se nemohl spojit s povznášejícími proudy sil ze Světla. Je to důsledek vašeho činu. Rozum se má podřídít a sloužit duchu. Má rozšiřovat v hmotném okolí chtění ke Světlu a tím toto stále víc zdokonalovat, až by z něj byl pozemský ráj, jak to mělo být.

Toto svobodnou vůlí z žádostivosti a domýšlivosti vynucené pochybení je tak neslýchané, že vina líného ducha pozemského člověka jeví se každému probuzenému příliš velikou, než aby se mu mohlo dostat odpuštění v lásce Všemohoucího. Jen zatracení odejmutím všech milostí ze Světla, jen rozklad musel by být zaslouženým údělem duchů pozemských lidí, kteří celou jednu část stvoření hnali neustále svou domýšlivou zatvrzelostí do nevyhnutelného zániku, kdyby láska Všemohoucího nebyla současně spojena s dokonalou spravedlností. Taková je **láska Boží**, která zůstane lidem věčně nepochopitelnou.

A je to právě Boží spravedlnost, která nedovolí vydat **naprostému** zničení to, v čem ještě žhnou jiskry, zničení nezasluhující.

A jen pro ten zcela malý počet duchovních jisker, toužících po Světle, bylo do této části stvoření, již blízké zániku, ještě

jednou přineseno **Slovo Páně**, aby se mohli zachránit všichni, kteří k tomu mají dobrou vůli a kteří se o to **snaží** opravdu vší silou, jim ještě zbylou.

Ale tato vůle musí být zcela **jiná**, než jak si to myslí mnozí z nesčetných věřících v Boha!

Slyšte proto Slovo, kterého se můžete ještě v poslední hodině uchopit jako záchranného lana. Už nikdy víc vám nebude dáváno do ruky, jestliže zmeškáte tento **dnešní** okamžik.

Vláda rozumu vylučuje ducha naprosto z jakékoli možnosti jeho nutného vývoje. To není snad nějaká zlomyslnost rozumu, nýbrž jen zcela přirozený účinek.

Rozum jedná jen podle **svého druhu**, protože nemůže jinak, než rozvíjet svůj **vlastní druh** k rozkvětu a plné síle. Před tím však byl vámi jednostranně přehnaně přepěstován a posazen na falešné místo tím, že jste mu bezohledně podřídili celé pozemské bytí!

A tento jeho druh jest **připoután k zemi**, nikdy nebude jiný, protože jako produkt pozemského těla musí také zůstat v jeho hranici. Musí být čistě pozemsky hrubohmotný, protože hrubohmotnost nemůže vytvořit nic duchovního.

Chyba je pouze v lidech. V tom, že dali rozumu vládu a sami také se mu znenáhla zotročovali, tedy poutali k zemi. A tím se jim naprosto ztratil vlastní účel pozemského bytí, to jest možnost duchovního poznávání a duchovního uzrávání.

To už člověk nechápe prostě proto, že jsou mu všechny přírody zaškrceny. Duch leží v pozemském těle jako v pytli, který

je nahoře zavázán rozumem. Duch nemůže již nic vidět, nic slyšet a každá cesta k němu je odříznuta právě tak jako z něj.

Že duch mohl být tak pevně uzavřen pozemským rozumem, to bylo možno jen jeho uzavřením ještě **před** tělesnou zralostí. Lidský duch je spoután ještě dříve, než přijde čas, v němž má duch svým působením navenek pronikat tělem, aby nabyl vedoucího spojení s okolo jsoucí hmotností k zocelení svého chtění.

V této době jest rozum však již jednostranně příliš silně vyvinut falešným školením. Pevně uzavírá hrubohmotnou schránu kolem ducha, aby tento vůbec nemohl se uplatnit a **dojiti** k vývoji!

To je zákazonosná jednostrannost školení, jíž chybí duchovní vyrovnaní! **Duchu** bylo vnucováno jen strnulé dogma, které mu nemohlo ničeho dát a nemohlo ho rozehrát k vlastnímu a svobodnému přesvědčení o všem, co souvisí s Bohem. To, čemu je učeno, postrádá života a **není** ve spojení se Světlem. Ve všech učeních nadělala domýšlivost a rozum pozemských lidí opravdovou spoušť.

Dosavadní vyučování vědění o Tvůrci stálo na příliš slabých nebo lépe řečeno lidmi již zeslabených nohou, než aby mohlo držet krok s rychle sílícím, dobře pěstovaným rozumem.

Vyučování určené pro **ducha**, tedy pro výchovu citové činnosti, zůstávalo stále strnulé a neživotné. Proto nemohlo být duchovně také nikdy opravdu **přijato**. Tak se všechno upřelo jen **k naučení**, které nebylo prožité. A tak se také stalo, že vše, co bylo převážně určeno pro **ducha**, zůstalo jako všechno ostatní

zachyceno jen v rozumu. Rozum to zadržel, že to ani nemohlo proniknout k duchu. Proto musely i ty jednotlivé krůpěje vody živé, pokud tu a tam ještě nějaké zbyly, zmizet v písku.

To **muselo** mít za následek, že duch nedostal **nic** a všechno jen rozum! Tak se nakonec dosáhlo tohoto stavu, v němž duch už vůbec nic nemůže ani přijmout. To způsobilo zastavení a tím i nevyhnutelný úpadek duchovního zárodku, který tak jako tak se bez popudu zvenčí sám kloní k nečinnosti.

V nečinnosti a v nedostatku tření usínal stále víc a více, až dnes vidíte z něj ten žalostný obrázek na zemi: pozemsky spoutanou rozumovou chytrostí přecpaný člověk s úplně usínajícím a z valné části také již opravdu spícím duchem!

U mnohých se spánek změnil již v smrtelnou mdlobu. **To** jsou ti **mrtví**, kteří se nyní musí probudit k soudu. Oni jsou míněni ve slovech zaslíbení: On však přijde, aby soudil živé a mrtvé! Rozumějme zde duchovně živé a duchovně mrtvé; neboť jiných není, protože pozemské tělo nelze počítat ani za živé ani za mrtvé. Ono nikdy samo nebylo živé, nýbrž vždy jen na nějaký čas **oživeno**.

Vy lidé již ani neznáte nebezpečí, v němž se nacházíte, a když to nyní budete **muset** poznat, bude pro mnohé pozdě. Nebudou již více mít dost síly, aby se protřásli z mrákoty, která jim připravila tak děsivé hrůzy.

Proto musím při každém lidském zlu přijít vždy opět na jeho vlastní příčinu: na vládu rozumu a s tím spojenou duchovní lenost jako bezprostřední následek.

Také největší část dnešních věřících v Boha patří **v první řadě** k duchovně líným. To jsou ti vlažní, kteří mají být vyvrženi v den soudu!

Kdybyste s trochou dobré vůle **opravdu** přezkoušeli dnešní stav a vyvodili z toho přiměřené závěry, pak byste museli vidět jasně. Mohli byste si o tom udělat beze všech pochyb sami správný úsudek. Nemusíte dělat nic jiného, než důsledně myslet.

Podívejte se, jak dnešní lidé přijímají pro ně tak potřebné rozšíření vědění o stvoření! Již z toho můžete udělat dostatek závěrů o jejich pravém vztahu.

Když dnes Imanuel, Syn Člověka, přišel v pravé chvíli k lidem, aby jim přinesl to, co bezpodmínečně potřebují pro pokrok svého **duchovního** vědění a vy o tom dáváte zprávu, slyšíte hned všechno možné jako důvody k nepřijetí tohoto nového zjevení ze Světla.

Nechci všechny z nich uvádět. Je jich v různých druzích mnoho a neměly by žádného konce. **V nejvlastnější smyslu** jsou však **všechny stejné**. Vždyť mají jen jeden původ: Duchovní lenost! Vezměme jen jeden z nich. Tak mnohý, zdánlivě jen dobro chtějící církevně věřící mezi křesťany řekne:

„Slovo Poselství je v mnohých věcech správné, ale pro mne to není nic nového!“

Kdo tak mluví, ten nepochopil **ani to dosavadní** co se domnívá mít již naučené ze školy nebo církve. Nezná to přes svou opačnou domýšlivost. Vždyť by jinak musel vědět, že v Poselství je velmi mnoho **docela nového**, co však samozřejmě **neodporuje**

poselství Ježíšovu. To proto, že obojí pochází z téhož pramene, **z živoucí Pravdy!**

Nové neznamená vždy **popření** dosavadního. Může to vyrůst ze starého a pokračovat **vzhůru ve výstavbě**. Tak, jak se opravdové poselství Ježíšovo spojuje s mým!

Právě proto však, že mé Poselství jest **v naprostém** souzvuku **s pravými slovy Ježíšovými**, má mnoho lidí při čtení dojem, že to není nic nového! Ale jen proto, že poselství Ježíšovo a moje jsou ve skutečnosti **jedno**.

Z tohoto důvodu to také zní **jednotně**, až na to, co lidé ve své snaze být chytřejší, připsali k slovům Ježíšovým. To je také převážně falešné. S takovýmto připsaným nebo **jinak** podaným, nemohou moje slova přirozeně souhlasit. Souhlasí však bezpodmínečně se slovy Ježíšovými!

A toto vycitňování stejných záchvěvů z téhož původu, které **duch** bez vědomí rozumu poznává, dává lidem bez uvážení možnost myslet, že tu není nic nového.

To je jedna část lidí. Ostatní však přijímají to nové, jako již dříve podané a samozřejmé. To proto, že správně neznají staré, jež se domnívají mít, a proto vůbec nevědí, co je v mém Poselství nového.

Není však ani jediné přednášky v mém Poselství, která by skutečně nepřinášela lidskému duchu něco úplně nového, co dosud **vůbec ještě neznal**.

Mnoho lidí tedy nezná ani to, co se domnívají mít, ani to, co jim přináším. Jsou také příliš líní, než aby vůbec mohli něco

skutečně přijmout.

Všem **těm** však, jichž duch je alespoň schopen poznávat **jednotné** záchvěvy obou Poselství, by měla být alespoň tato okolnost důkazem, že obě Poselství pocházejí z **jednoho** pramene. Mělo by to být dokonce nesporným důkazem, že také já jsem bezprostředně čerpal z Pravdy.

Toho si však tito lenoši nejsou vědomi. Zažvaní si prostě a odkryjí tak hned své jádro. Každý je musí ihned poznat jako lenochy ducha.

Ostatní věřící se opět zase vzpírají rozšířit své vědění z důvodu nebo ze strachu, že by mohli udělat něco nesprávného! Ale i to je také jen v nepatrných případech strach, nejvíce je to hlavně domýšlivost, zakotvená v hlouposti, na jejíž půdě se jí jedině může dařit. Domýšlivost je již sama sebou hloupostí a nedá se od ní oddělit.

Tím je však míněna hloupost v duchovním smyslu, ne pozemském. Ba právě takoví lidé, kteří jsou pozemsky rozumově považováni za zvláště silné a chytré, bývají v nejčastějších případech duchovně mdlí. Jako lidé ve stvoření nemají před Bohem žádné ceny. Selhali pro své vlastní bytí a nejsou s to svým rozumovým věděním vytvořit jakékoli hodnoty pro věčnost, ba dokonce nemohou k tomu použít ani svého rozumu.

Nechme však všechno ostatní stranou a vezměme si jen věřící mezi křesťany. Tak jako tak není mnoho těch, které lze považovat za opravdu věřící. Největší část z nich jsou jen vnitřně prázdní křesťané podle jména, víc nic. Tito říkají v určitém smyslu také to, co tvrdí ti shora uvedení, nebo prohlásí s jakýmsi

teatrálním výrazem, který má znamenat bohobojnou pokoru, jak to předstírají alespoň sami sobě:

„My máme Ježíše, našeho Spasitele, od toho neupustíme a více také nepotřebujeme!“

Takový jest asi smysl všech jejich slov, i když se snad jednotlivá slova podle druhu mluvících osob budou různiti.

Tyto právě kopie farizeů, Ježíšem již tak ostře a často odsouzených, nejsou ve skutečnosti ničím jiným než duchovními lenochy, dokonale **samolíbými**. Často již i odporný způsob mluvy je dost jasně označuje.

Zahloubáte-li se do lidí tohoto druhu, poznáte, že v nich není opravdového přesvědčení, nýbrž jen prostý, prázdný **zvyk** již od mládí! Nechtějí být již více rušeni ze své lenosti; vždyť by jim to mohlo způsobit duchovní nepokoj, kdyby se tím trochu víc zabývali.

Snaží se tomu pečlivě vyhnout, aniž by si uvědomili, že tím hřeší proti důležitému Božímu zákonu, zákonu duchovního pohybu. Jen duchovní pohyb poskytuje udržování jejich duše i těla. Uposlechnutí zákona duchovního pohybu stačí, aby v účinku přineslo vzestup a možnost k zrání, k zdokonalení!

Právě to, co považují za veliké a co tak pyšně ukazují, aby alespoň sami sobě předstírali oporu, které v nich vůbec není, právě to stane se jim odsouzením a záhubou!

Kdyby poslechl jen jedenkrát zákona a trochu se **duchovně** pohnuli, tu by museli velmi rychle poznat, že jejich dosavadní víra nebyla vírou, nýbrž jen něčím **naučeným**, co se stalo vítaným

zvykem, protože to mimo několika povrchností ničeho od nich nepožadovalo. A **proto** to platilo za příjemné a správné.

Nepokoji však se nemají vyhýbat, ale mají mu být **vděční**. Je to nejlepší znamení probuzení jejich ducha. Probuzení musí samozřejmě předcházet zneklidnění, dříve než může vzniknout jistota opravdového svobodného přesvědčení. Jistota přesvědčení, která se může rozvinout jen ve vážném a pilném zkoumání a s tím úzce spojeném opravdovém prožívání v duchu.

Kde vznikne neklid, tam jest dán nezvratný důkaz, že duch **spal** a že se chce probudit. Tam však, kde následuje odmítnutí s pyšným odkazem na osobní majetkové právo na Ježíše, ukazuje se jen, že tento lidský duch již téměř propadl agonii, vedoucí k smrtelnému spánku.

To dokazuje dále, že právě **tito** duchové by byli také za časů Ježíšových Jeho i jeho Slovo se stejně dutou povýšeností a se stejným lpěním na něčem dosud naučeném přísně odmítali, kdyby jim bylo toto nové zjevení v tehdejšímu obratu světa předloženo k volbě a vlastnímu rozhodnutí! Byli by z téhož pohodlného důvodu setrvali na starém, které však má svou půdu přenechati **pokroku**, nemá-li nastat zastavení.

Jsou to popěrači **všeho** nového, protože se necítí schopni nebo dost silni vážně a bez předsudků zkoumat to, co k nim proniklo. Jsou vůbec již příliš líní ke všemu a raději se drží svých dosavadních zvyků.

Můžete s jistotou usoudit, že by naprosto rozhodně odmítli i Ježíše, kdyby se tomu nebyli museli už od mládí z **donucení** učit.

Není to jiné ani s těmi, kteří se snaží všechno nové odmítnout s poukazem na proroctví o vyskytování se falešných proroků! Ani v tom není nic jiného než opět jen **duchovní lenost**. Vždyť právě toto proroctví, na které se odvolávají, je přece současně také zřetelné znamení a je v něm dost jasně řečeno, že právě v tento **čas**, v němž se vynoří falešní proroci, **přijde** ten **pravý, zaslíbený!**

Jak pak ho zamýšlejí poznat, když ve své pohodlnosti tak lehkovážně jsou se vším hned hotovi! Ani jeden člověk si ještě nepoložil tuto základní otázku! Všichni **vědí** o jeho příchodu a tvrdí také, že tomu věří. Žádný z nich však ještě nemyslel na to, že je to duchovní lenost, tedy jediný bod, z něhož se vůbec nesnaží ani myslet ani vědět. Čekají, čekají, až přejde čas. Pak se to bude konečně vidět, jak to bylo také i s Ježíšem!

Než tentokrát je to jiné. Tentokrát čas **nepřejde** kolen váhajících a líných, ale bude je **soudit!** A čekání je jejich rozsudek, jejich odsouzení!

Oni **sami** musí najít důkaz **ve Slově** Pravdy, kterého lidé, až na nemnohé, ani u Ježíše nechtěli dbát. Čekali vždy ještě jiné důkazy, když výsměšně požadovali: „Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže a pak ti uvěříme!“

Slovo Pravdy, které bylo vlastním důkazem, nemělo pro ně tehdy ještě žádné ceny. Jen duchovní lenost každého jednotlivce, kam se podíváte. A tak, jako tehdy, je tomu opět dnes. Je to ještě mnohem horší, protože nyní je každá duchovní jiskra téměř úplně zasypaná.

Dnešní věřící vzali všechno jen jako **učení**. Nic z toho

v sobě nezpracovali a neosvojili si! Jsou duchovně příliš mdlí, než aby cítili, že jejich víra není vlastně nic jiného než zvyk z **dětství**. A tomuto zvyku říkají v naprosté nevědomosti o sobě samých, že je to přesvědčení.

Vždyť také hlavní způsob šíření tak zvaného křesťanství jest jen přírůstek **mládeže**, ne snad dospělých! A z této dorůstající mládeže, kteří byli jako křesťané pokřtěni a také jimi zůstali, jest při ostré zkoušce Světla 80 % jen pouhých křesťanů ze zvyku. To je poznat již z toho, že svůj **život** vůbec neřídí podle slov Ježíšových.

Zejména jejich chování k bližním ukazuje velmi zřetelně, že nejsou **opravdovými** křesťany, nýbrž jen bezobsažnými, duchovně línými křesťany podle jména. Kdo je ještě schopen správně myslet, kdo není duchovně zotročen, ten se ani nebude snažit popřít tuto skutečnost. Můžete jim ji dokázat stokrát za hodinu, se všech stran a vždy znovu. V uplynulých staletích byla také již dostatečně dokázána.

Tento důkaz nepravého křesťanství je žel všude a příliš jasně viditelný. Také v církvích, které jsou až neuvěřitelně nesnášenlivé a nenávistné v slovech i činech vůči všem těm, kteří neslouží jejich církvi v čistě **pozemském** usilování.

Jestli však ti takto nenávidění a proto snad i obávaní vzdor tomu **opravdu slouží Bohu**, mnohem opravdověji a živěji celým svým bytím více než jiní, to nehraje v církevních názorech a jednání žádné úlohy! **To já žaluji Bohu!** Vždyť takové jednání je proti jeho přáním a přikázáním! Všem církvím mělo by být **hlavní věcí jen** to, aby se sloužilo **Bohu!** A ne jim! Služba Bohu však vůbec nemusí vésti církvemi!

Kde však stojí v mém Poselství, že člověk má upustit od Boha nebo od Ježíše, Syna Božího! Naopak, já vedu svými slovy rovně k Bohu a také k Ježíši! Ale živějším způsobem, než byl dosud znám. Tak jak to odpovídá Pravdě a ne jak si to lidé přistříhli svým sklonem k duchovní pohodlnosti.

Poukazuji na to, že Bůh chce mít ve svém stvoření živoucí a své **vlastní** odpovědnosti si vědomé duchy! Tedy **takové** lidi, jací mají být podle prazákonů stvoření! Každý z nich musí sám a plně odpovídat za vše, co myslí, mluví a koná. Nic z toho nemohlo být smazáno někdejší vraždou na Synu Božím, kterou lidstvo spáchalo.

Ježíš byl zavražděn jen **proto**, že byl se stejnými požadavky také považován za obtížného a nebezpečného. Byl nebezpečným právě **kněží**, kteří učili něco jiného, mnohem pohodlnějšího, jen aby měli **pozemsky** vždy větší okruh stoupenců, což současně znamenalo vzestup jejich pozemské moci využíváním pozemského **vlivu**. **Toho** se nechtěli vzdát. Lidé se nechtěli vzdát pohodlnosti a kněží vlivu a moci. Kněží nechtěli být učiteli a pomocníky, nýbrž vládnoucími!

Jako opravdoví **pomocníci** by by museli lidi vychovávat **k vnitřní samostatnosti**, duchovní vážnosti a velikosti, aby se tito lidé ze svobodného přesvědčení postavili do vůle Boží a radostně se jí řídili.

Kněží však dělali opak toho. **Poutali** ducha, aby byl poddajný pro jejich pozemské účely.

Bůh však požaduje od lidí duchovní zdokonalování svými zákony ve stvoření! Požaduje trvalý pokrok v rozšiřování vědění o

stvoření, aby v něm stáli správně a správně působili a nestali se překážkou kruhů pohybu!

Kdo však nyní nechce **dále**, a chce setrvat **na tom**, co se domnívá vědět a proto nové zjevení z Boha odmítá nebo se k němu staví nepřátelsky, ten zůstane zpět. Světový soud ho odhodí, zničí každou překážku, aby už konečně ve stvoření mohlo být jasno, podporující stále postupující vývoj v budoucnosti. Vůle Boží chce vývoj ve stvoření.

Ježíš byl tehdy **také** novým zjevením a přinesl další vědění ve svém Slově. Pro tehdejší dobu to bylo **vše** nové, jako dnes moje Poselství o Imanuelovi. Byl to tehdy stejně tak nutný pokrok jako dnes, při němž se však nemělo zůstat na věky stát. Ani já neruším nic ze starého, nýbrž přináším jen nové k tomu.

Mé Poselství nemá způsobit, aby se někdo vzdával Ježíše jako Syna Božího. Naopak on má být teprve správně poznán jako **takový**. Nemá již být nadále jako služebník a otrok zkaženého lidstva, jehož tíhu viny by měl nésti nebo odpykávati, aby oni to měli pohodlnější!

A právě ti, kteří Ježíše **opravdu** přijali jako Syna Božího, **nemohou** dělat nic jiného než přivítat mé Poselství a s ním spojené nové zjevení z Boží milosti **s radostnou vděčností**. Nebude jim také za těžko vše správně pochopit, co říkám, a osvojit si to.

Kdo tak nečiní nebo nemůže, ten také nepochopil poselství a opravdové bytí Syna Božího. On si sám snad něco cizího, falešného, vystavěl **z vnitřních** odhadů a domněnek a v neposlední řadě z lenosti svého vlastního pohodlného ducha, který se vzpírá Bohem podmíněnému pohybu.

Smysl a účel Poselství ze Světla, které jsem přinesl ve splnění nejsvětější vůle Boží, jest nutné rozšíření vědění. Patří těm lidem, kteří nyní nadcházející, zákony stvoření podmíněný obrat mají přestáti, aby mohli a směli spolupracovati v nové, **Bohem chtěné** tisícileté říši míru, kterou Boží všemohoucnost nyní utvoří!

Zde neplatí žádné výmluvy duchovně líných, žádné fráze ješitného farizejství, ani záludné pomluvy a útoky lidí, kteří sami hladoví po moci. Před svatou spravedlností trojjediného Boha musí uhnout a zajít jako plevy. Nic není větší a mocnější než Bůh a Pán a co přichází z jeho vůle!

Duch pozemského člověka musí být nyní **živý** a musí zesílit ve vůli Boží, již smí v tomto stvoření buď nadále sloužit, nebo musí zahynout! Čas jest zde! Bůh nebude již více trpět zotročených duchů. A lidská svévole bude zlomena, jestliže se sama dobrovolně nevpraví v prazákony Boží, které on vložil do stvoření. K nim patří však také zákon trvalého pohybu, který vyžaduje nezadržitelný pokrok ve vývoji. S tím zůstává spjata rozšíření vědění, vědění o stvoření. Vždyť duchovní vědění jest vlastní obsah všeho života!

Proto se vám dostalo nových zjevení. Odmítnete-li je v lenosti svého ducha a chcete-li ho nechat dále klidně spát, pak se probudí v soudu, aby v rozkladu zahynul.

A běda všem těm, kteří ještě chtějí držet lidského ducha v poutech! Budou trpět desateronásobné škody a v posledním okamžiku budou muset pozdě a s hrůzou zjistit, co na sebe naložili, aby potom se zlomili pod touto tíhou a zapadli do hrůzných hlubin! Tento den jest zde. Temno musí zmizet!

Nádherné Boží světlo rozbíjí nyní všechno falešné, pálí vše líné v tomto stvoření. Očistí zemi, aby mohla kroužit svými drahami jen ve světle a radosti, k požehnání všeho tvorstva jako jásavá modlitba díky za všechny milosti jejich Tvůrce, ke cti Boha, jediného, všemohoucího!

Amen.